

לייהודים הייתה אורה

תחרות UBODA זורה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לך את השירה הזאת ולמدة את בני ישראל שימה בפיים
למען תליה לישירה הזאת לעד בבני ישראל. כי אנחנו אל האדמה אשר
נשבעת לאבינו זבת חלב וקבר וכל ישבע וצון ובנה אל אלהים אחרים
ונבדום ונאצוי וופר את ברכתי. והיה כי תמצאן אותו עות רבות וארות
ועתה השירה הזאת לעד כי לא תשכח מפי נרו כי ידעתי את צרו
אשר הוא עשה הימים בטרם אבינו אל הארץ אשר נשבעתי.

זהו הנסיו העקרוני המuido לדור האחרון לפני בית המקדש: **היו יהודים!** השמרנו
לכם מעובדה זורה, אל תפנו אל אליהם אחרים! אל תעבדם, ואל תפרו את בריתיכי
ובשכר זאת אבאים אל "הארץ" אשר נשבעתי.³

מידת ההשגה כפי השתדרות והعمل

כל הוא בעבודתך, שכפי רוב ההשתדרות והעAMILות, תגדל ההשגה הבאה ממנה.
וכמו שכתב המשליט ישרים (פרק א) זל, "וכפי השיעור אשר כבש את יצור
ותאותיו, ונתרך מק המרכיבים אותם מהטוב, ונשתדר לדבק בו, כן ישיגו ווישמה
בו".

העניין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי את
המשמעות של ימי הפורים, את "אורה ושםחה ושותן וקר", עליו לשים אל
לבו את עבדותם של ישראל בימי החם, שבו בתשובה בלבב שלם ורוח נשברה,
עד שנייה "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מරוחקים מכל דבר הקשור לעובדה זורה
ולאורתות הגויים. ועי' עבדה זו דיקיא, שברו אבוי היהודים לשוט בינם ונחפו
הוא אשר ישלו היהודים מהם בשניהם, זכו ל"קימו וקבעו היהודים עליהם ועל
זרעם ועל כל הנחלים עליהם", ל"יום משתה ושםחה", יום של אהבת הש"ת וקבלה
התורה. ועי' כתיב **"והימים האלה נזירים ונעים בכל דור ודור, משפעה ומשפעה,**
מדינה ומדינה, עיר ועיר, ימי הפורים האלה, לא עיבורו מותן היהודים, זרים, לא
סוף מזעם".

אתהו כל נכון לא רק **"בימים הימים"**, אלא גם **"בזמן הזה"**. כפי השיעור שיתרכז
האדם מן הנגויים הטמאים ויבדל מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת יהודית, כך יזכה
לאושר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדשה, ולטוב הרוחני שיאפשר לנו
לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראל כבר אפשר לטעום ולהרגיש קצת עניין "כו
ישיגו ווישמח בו" בימי אלה, כשוארה של הגולה כבר מבכובך וועלה.]

שמחה פורים

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יכונו בלתי אל האיש אשר באמת בשם **"יהודי"**
יכונה, כמו שאמר הכתוב **"שמחה ושון ליהודים"**, ליהודים דיקיא. **"יהודי"** הוא
הכופר בעבודה זורה (כדייאתא במגילה יג, א), המתרכז מהבליהם של הגויים,
והמתדבק בכל נימי נפשו בספר נחלהו, תורהנו הקדשה **"דת יהודית"**. לאיש
זהה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

שורש שננותו של המן – שנהת הדת

"וינגידו להמן לראוות היעמדו דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי"
(אסתר ג, ז).

הכתוב מגלה לנו, שננתה המן למרדכי לא הייתה בעצם ה"חווצה" שמרדי כי לא
השתחווה לו. אלא שנהה מיוחדת עליו בלבו, בכלל זה שמרדי היה **"יהודי"**.
ובביאור הדברים כתב הגר"א בפירושו זל, כי הגיד להם אשר הוא יהודי –
ולפיכך היהת השנהו עליורב מאד, כי אין שנהת הדת, עכ"ל. ככלומר, שנהת
פושטה של כבוד וכונאה, אינה כלום ביחס לשנת הדת. שנהת המן למרדכי הייתה
בגל שהוא **"יהודים"**, והוא היה יש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור להשתחוות
לעובדת זורה. ונהנת הדת, עולה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך העניין (פסוק ז): **"וינצ' בעניינו וגוי כי הגיד לו אַת עַם מִרְדָּכָי"**,
ופי הגר"א זל, כי אמרו לו שאינוי כורע מחתמת **שהוא יהודי**, עכ"ל.
יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המן בגורותו היהת לעקור את הדת, וכמו
שכתב הגר"אעה פ (פסוק ז) **"ויבקש המן למשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות**
של עיקר שננותו של המן למרדכי – ולעמו – היהת על עסק דת, אר בטהי הדבר,
שאת חיצי השיטה של פונה אל עבר היקר והקדושים, אל עבר **"דת יהודית"**.

על מי גור המן? כתיב: **"ויבקש המן למשמיד את כל היהודים אשר בכל מלכות**
אחד ושודע עם מרדכי". וממי הם אלה הנקרים **"עם מרדכי"**? אומרים חוץ (מגילה
יא, ב): **"אמר רבא, בתחילה במרדי בלבד, ולאחריו בעם מרדכי – ומנו ובן –**
ולבסוף בכל היהודים".²

עם מרדכי" מאן נינהו? רבנן: הם מהה אשר עוררו את שננותו של אותו רישע
באופן כה נורא. וכלvr מהה? כי רבנן המה **"יהודים"**, והוא היה יש לו תורה, יהודו
יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחוות להמן. ואת זה לא היה המן מסוגל לסבירו.

עובדתנו בעיקבתא דמשיחא – להיות יהודים הkoprim בעבודה זורה

מי הוא **"יהודי"** אמיינן? דיסקון זל, שאמור על הצרות הרבות שיהיו באחריות
משמייה דמהריה"ל דיסקון זל, שאמור על הצרות הרבות שיהיו באחריות
הימים, מי שהוא **"ערליכער איד"** נינל". בשאלתו, "ומי הוא **"ערליכער איד"**?"
עונה: **"מי שהוא מובידל מהגויים"**. ללמדך שכח היא המדינה: מי שմובידל מהגויים,
הוא הוא **"יהודי"** הדבוק בדת האמת, בחדים האמתיים, ובוגים לא יתרחוב.
והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולאוזין בשם רבו הגר"א (כפי שמובא בספר אמונה
והשגה להגר"ש מלצן), כי כל סדרה ממשנה תורה מקבל למאה שנה מהאל
ופסוקי כל סדרה מרמזים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון הזה
עליה, שהשנה הנוכחית מכונה נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הבה נראה מה
כתוב בפרשה (דברים לא, יט-כא):

אהרן היינעמאן

ראש מכון, מכון תפארת

א. ולהלן (פסוק יג) כתוב ביתר פירוט: "שהמן רצה לעקור הכל, זהו להשמיד – אלו המצוות שהם כנגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוףני מן העולם" וכור ע"ש. הרוי שעיקר מטרתו

המן היהת לבלתי אוטם מן המצוות.

ב. ובפי הגר"א כתוב זל, "והכל היה מפני **"עם מרדכי"** יהינו יהודים, שבשבילך לא כרע מרדכי", עכ"ל.

ג. והיינו בבחינת **"הארץ"**, הארץ הידועה המועדת לנו, במלוא הקדשה ורום המעלת, ולא כמו קודם לכן, חלק מישראל נמצאים על אדמותם, אבל בלי תואר **"הארץ"**.